

AHILOVE BITKE

Mano Žanti

Prevela
Gordana Breberina

■ Laguna ■

Naslov originala:
Mano Gentil
LES COMBATS D'ACHILLE

Copyright © 2003 by Éditions Nathan/VUEF, Paris-France
Translation copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA

AHILOVE BITKE

UVOD

Ahil stoji na pramcu i preleće pogledom preko horizonta. Nije mu dosadio taj prizor, uvek isti i uvek tako uzbudljiv. Na hiljade jedara prekrivaju svetlucavo more: grčka vojska u punom sastavu plovi ka Aziji, ka kradljivici Troji. Grci, sada prvi put jedinstveni, spremaju se da osвете čast jednog od svojih, kralja Menelaja, čiju je ženu oteo jedan trojanski princ.

„A malo je nedostajalo da propustim ovu pustolovinu...“, mrmrlja mladić sa zadovoljnim smeškom na licu.

„Šta kažeš, Ahile?“, pita ga njegov drugar Patroklo, koji mu je upravo prišao.

„Svakoga dana, svakog trena, radujem se što sam ovde, sa vama, sa svojim Mirmidoncima,¹ najvećim grčkim ratnicima! Konačno ću doživeti rat i slavu!“

Talasi mašu oko statve svojom kosom od pene i šapatom ponavljaju:

Zvezdice u tekstu upućuju na rečnik na kraju knjige.

¹ Narod iz Tesalije (u Grčkoj).

„...rat i slavu...“

„...rat... slavu...“

„...rat... i smrt...“

„...i smrt!“

Protresavši plave uvojke, Ahil se okreće ka prijatelju.

„Majka me očigledno nikada ne napušta! Pratiće me sve do Troje!“

„I ti se žališ zbog toga!“ odvrća mu Patroklo, čija je kosa tamna onoliko koliko je Ahilova svetla. „To što ti je majka Nereida² Tetida sreća je i čast na kojoj ti svi zavide!“

Ahil ne odgovara.

Sreća... Čast...

Ljuljuškajući se na talasima, njegov um, nošen vetrom, putuje daleko, daleko, ka obalama njegovog detinjstva...

Sreća... Čast...

Njegov otac Pelej, kralj Mirmidonaca, sigurno nije tako mislio kada mu je umrlo prvo šestero dece. Njegova supruga Tetida, besmrtna boginja, nije mogla da se pomiri sa smrtnošću svoje dece: smatrala je da je nekoliko desetina godina premalo! Kako nije mogla da im podari besmrtnost – nije imala tu moć – pokušala je da ih barem učini neranjivima. A za to su postojala samo dva načina: vatra – ili vode Stiksa!³ I sve šestero dece je umrlo: udavila su se ili ih je progutao plamen.

Otac mu je često pričao o njegovom rođenju...

² Pedeset Nereida, ili Nerejevih kćeri, personifikuju morske talase.

³ Stiks ili Stiga – reka u Podzemlju,* čija voda ima čudesnu moć da daje život ili smrt.

POGLAVLJE 1

DETINJSTVO

Tetida je čekala sedmo dete, a Pelej je želeo da ono bude ŽIVO, makar onoliko koliko traje ljudski vek. Zato je bio rešen da po svaku cenu spreči suprugu da opet uradi po svom!

Ali narandžasto nebo punih se devet dana nadvijalo nad kraljevstvo Mirmidonaca. Zevsov* grom je udarao na sve strane i niko nije znao gde će, kada i koga pogoditi. Pelej u tome vide loš znak za sinovljevo rođenje.

Na dan porođaja ode u palatu, gde zateče Tetidu kako leži u postelji crvenoj kao krv. Beli laneni čaršav bio joj je prebačen preko okruglog trbuha. Služavke su oko nje užurbano radile: jedna je grejala vodu i palila tamjan u mangalu, druga nameštala jastuke na kojima je ležala njena gospodarica. Prestrašen, Pelej se ne usudi da uđe, već šmugnu u susednu dvoranu.

Odatle je osluškiavao. Nedugo zatim začu stenjanje, sve jače i jače, a onda ga iznenadni krik, drugačiji od ostalih, obavesti da mu se rodio sin.

Priđe vratima i proviri u sobu.

Tetida je žmurila, a niz obraz joj se slivala suza. Jedna služavka joj je upravo spustila u naručje sićušno telo koje je kmečalo. Majka se naže nad njega i nežno mu prošaputa:

„Mali moj, malecki moj... Ne mogu te prepustiti tvojoj nesrećnoj sudbini. To uopšte nije strašno, videćeš... Nemaš čega da se plašiš. Posle toga ništa više neće moći da te povredi. Uverena sam da ćeš ti živeti. Ah, ne želim da umreš kao ostali!“

Pelej jasno razabra te poslednje reči i na tren ga ispuni nada: znači li to da ona odustaje od svojih smrtonosnih postupaka?

Ali boginja se već okretala ka služavci.

„Jesi li pripremila vatru?“

„Da, božanska Tetido. Uradićemo isto kao sa ostalima... Pomoći ću ti.“

„Hvala ti, dobra moja Aretuzo. Barem me ti podržavaš. A ne kao onaj siroti Pelej, koji ništa ne shvata. Rođen je smrtan i takav će i ostati!“

Besan, Pelej se povuče korak unazad: ne smeju sada da ga otkriju!

Nekoliko minuta kasnije, on ču kako služavka saopštava da je sve spremno, a onda kako Tetida ustaje iz postelje i nešto šapuće. Vreme je da se umeša.

Pomolivši glavu kroz vrata, on ugleda prizor koji ga prestraši. Njegova supruga je upravo gurnula novorođenče u plamen mangala. Ne dvoumeći se ni časa, Pelej pohita u pomoć sinu. Istrže ga iz majčinih ruku i pobeže zajedno sa njim, ostavivši preneraženu Tetidu.

Kakvo je to bilo jahanje! Pelej je hteo da sakrije sina kako bi mu na miru vidao rane. Ali pogledavši ga izbliza, shvati da mu je stradalo samo desno stopalo i da je jedino ono

zahvaćeno teškim opekotinama. Ostali delovi tela kao da su postali neranjivi: čak i kada se dete češalo noktićima, nisu se pojavljivale ni najmanje ogrebotine!

„Možda je ovoga puta uspela?“, pitao se Pelej.

Ali nije mu bilo ni nakraj pameti da se vrati. Kralj je želeo da odvede novorođenog sina na sigurno, da ga skloni daleko od svoje opasne supruge.

Ko može bolje da mu pomogne u tim teškim trenucima od njegovog prijatelja Hirona, kentaura* koji živi na planini Pelion?⁴ To neobično stvorenje, pola čovek – pola konj, znalo je sve o lekovitim biljkama i mastima i o isceliteljskim postupcima. On je malom Ahilu izgorelu kost u peti zamenio odgovarajućom kosti mrtvog diva čuvenog po izuzetnoj brzini.

„Možda će Ahil naslediti njegovu brzinu“, našali se Pelej.

„Zašto da ne?“, odvrati Hiron. „Ja, međutim, nemam Tetidine moći i ova peta, za razliku od ostatka njegovog tela, neće biti neranjiva! Kasnije će morati da pazi kako je ne bi povredio, pošto jedino to može da mu ugrozi život. Ali, kad smo već pomenuli brzinu, je li to sve što želiš za svog sina?“

„Ma ne, Hirone! U stvari, da: voleo bih da mi sin bude brz i snažan u borbi. Ali to nije dovoljno: želeo bih da bude i hrabar koliko je jak i mudar koliko je hrabar. Uostalom, zato sam ga i doveo ovamo: želeo bih da ti brineš o mom detetu dok ne odraste. Ti najbolje znaš šta treba da radi kako bi postao snažan i hrabar, blag i mudar.“

Tako je Ahil, Pelejev sin, odrastao daleko od ljudi, na nepriступačnim obroncima Peliona.

⁴ Planina u Tesaliji, na severoistoku Grčke.